

פסחים יא

ר' יהודה	חכמים
מקמי איסורא - אין, בתר איסורא - לא, גזירה דילמא אתי למיכל מיניה	לא גזרינן

קושי: ומי גזר רבי יהודה דילמא אתי למיכל מיניה? והא תנן: **משקרב העומר יוצאין ומוצאין שוקי ירושלים שהם מלאים קמח וקלי.**

רבי מאיר	רבי יהודה
שלא ברצון חכמים	ברצון חכמים היו עושין

ולא קא גזר רבי יהודה דילמא אתי למיכל מיניה!
תירוץ - רבה: אמר רבה: שאני חדש, מתוך שלא התרת לו אלא על ידי קטוף - הוא זכור.
קושי על התירוץ: אמר ליה אביי: תינח בשעת קטיפה, טחינה והרקדה מאי איכא למימר?
תירוץ: הא לא קשיא; טחינה - ברחיא דיד, הרקדה - על גבי נפה.
עוד קושי על התירוץ: אלא הא דתנן: **קוצרין בית השלחים ושבעמקים אבל לא גודשין,** ואוקימנא כרבי יהודה מאי איכא למימר?

תירוץ - אביי:

חדש	חמץ
בדיל מיניה - לא גזר	לא בדיל מיניה - גזר

קושי: אמר רבא: דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן לא קשיא?

חדש	חמץ
שלא ברצון חכמים - גזרינן	לא גזרינן

תירוץ רבא: דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא - כדשנינן (כאביי) דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא; הוא עצמו מחזר עליו לשורפו, מיכל קאכיל מיניה?
תירוץ - רב אשי: רב אשי אמר: דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא; **קמח וקלי** תנן.
קושי: הא דרב אשי בדותא היא; התינח מקלי ואילך - מעיקרא עד קלי מאי איכא למימר?
ניסיון לתרץ: וכי תימא על ידי קיטוף כדרבה -
דחייה: אלא **קוצרין בית השלחין ושבעמקים**, ואוקימנא כרבי יהודה מאי איכא למימר? אלא דרב אשי בדותא היא.

קושי על תירוץ של אביי: וכל היכא דלא בדיל מיניה מי גזר רבי יהודה? והתנן: **לא יקוב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה בצד הנר בשביל שתהא מנטפת, ואפילו היא של חרס, ורבי יהודה מתיר!**
תירוץ: התם משום חומרא דשבת מבדל בדילי.

סתירה: ורמי דשבת אשבת

קשיא דרבנן אדרבנן!	לא יקוב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה בצד הנר בשביל שתהא מנטפת, ואפילו היא של חרס, ורבי יהודה מתיר!	חבל דלי שנפסק לא יהא קושרו אלא עונבו, רבי יהודה אומר: כורך עליו פונדא או פטיקא, ובלבד שלא יענבו.
קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה	שמן בשמן - מיחלף	עניבה בקשירה - לא מיחלף
		לא משום דגזר עניבה אטו קשירה, אלא משום דקסבר: עניבה גופה קשירה היא

עוד סתירה: ורמי רבנן אדרבנן, דתנן

חבל דלי שנפסק לא יהא קושרו אלא עונבו – לא גזרינן	קושרין דלי בפסקיא אבל לא בחבל בירור דברי הברייתא : חבל דמאי? אילימא חבל דעלמא ורבי יהודה מתיר? קשר של קיימא הוא. דודאי אתי לבטולי! אלא פשיטא - דגרדי, וגזרו רבנן חבל דגרדי אטו חבל דעלמא – רבנן גזרו
עניבה בקשירה - לא מיחלפא	חבל בחבל - מיחלף

עוד קושי על התירוץ של אביי: וכל היכא דבדיל מיניה לא גזר רבי יהודה? והתניא:

חכמים	רבי יהודה	
יקי, ובלבד שלא יטיל בו מום	אין מקיזין לו דם	בכור שאחזו דם, אפילו הוא מת
	בדיל מיניה וגזר!	הקושי
כל שכן, דאי לא שרית ליה כלל - אתי למעבד	מתוך שאדם בהול על ממונו, אמרינן: אי שרית ליה במקום שאין עושין בו מום - אתי למעבד במקום שעושין בו מום	הטעם לשיטותיהם (ותירוץ לאביי)

קושי על התירוץ: ומי אמרינן לרבי יהודה אדם בהול על ממונו?

רבי יהודה אומר: אין מקדיין הבהמה ביום טוב - מפני שהוא עושה חבורה, אבל מקרצפין. וחכמים אומרים: אין מקדיין, אף אין מקרצפין. ותניא איזהו קידור ואיזהו קרצוף? קידור - קטנים, ועושין חבורה. קרצוף - גדולים, ואין עושין חבורה! אין אדם בהול על ממונו – אין גוזרים קרצוף אטו קירוד	בכור שאחזו דם, אפילו הוא מת אין מקיזין לו דם דברי ר' יהודה אדם בהול על ממונו – גוזרים הקזה שמא יקיז במקום שעושין בו מום	סתירה
הכא אי שביק ליה - צערא בעלמא הוא - לא אמרינן: אדם בהול על ממונו.	התם דאי שביק ליה מיית - אמרינן: אדם בהול על ממונו	פתרון

עוד קושי: ורבי יהודה,

קרצוף	חמץ	
לא גזרינן	גזרינן	סתירה
קידור בקרצוף - לא מיחלף.	לחם בלחם - מיחלף	תירוץ

משנה.

רבן גמליאל	ר' יהודה	ר' מאיר	
חולין נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמש	אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש	אוכלים כל חמש	איסור אכילה
ושורפין בתחלת שש			חיוב ביעור

שתי חלות של תודה פסולות מונחות על גב האיציטבא, כל זמן שמונחות - כל העם אוכלין, ניטלה אחת - תולין, לא אוכלין ולא שורפין, ניטלו שתיהן - התחילו כל העם שורפין.

ציטוט ממשנה בסנהדרין

רבי יהודה	רבי מאיר	
	עדותן קיימת, שזה יודע בעבורו של חדש וזה אינו יודע בעבורו של חדש	אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה
	עדותן בטלה	אחד אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה

	עדותן קיימת	אחד אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות
עדותן קיימת	עדותן בטלה	אחד אומר בשלש שעות ואחד אומר בחמש
עדותן בטלה, שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב		אחד אומר בחמש ואחד אומר בשבע
אדם טועה חצי שעה מעשה כי הוה - בפלגא דארבע הוה, והאי דקאמר שלש - בסוף שלש וקטעי פלגא דשעתא לקמיה, והאי דקאמר חמש - בתחלת חמש וקטעי פלגא דשעתא לאחוריה	אין אדם טועה ולא כלום מעשה כי הוה במיפק תרתי ומעייל תלת, והא דקאמר שתים - בסוף שתים, והא דקאמר שלש - בתחלת שלש.	הבנת אביי – גירסה 1
אדם טועה שעה ומשהו, מעשה כי הוה - או בסוף שלש או בתחלת חמש, וחד מינייהו קטעי שעה ומשהו	אדם טועה משהו, מעשה כי הוה - או בסוף שתים הוה או בתחלת שלש, וחד מינייהו טועה משהו.	הבנת אביי – גירסה 2

